
Paramarthasara by Abhinavagupta

श्रीमदभिनवगुप्तप्रणीतः परमार्थसारः

Document Information

Text title : Paramarthasarah Abhinavagupta

File name : paramArthasAraabhinavagupta.itx

Category : major_works, abhinavagupta, kAshmIrashaivadarshanam

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Abhinavagupta

Transliterated by : Suryansu Ray suryansuray at yahoo.com

Proofread by : Suryansu Ray suryansuray at yahoo.com

Latest update : September 23, 2007

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 23, 2024

sanskritdocuments.org

श्रीमदभिनवगुप्तप्रणीतः परमार्थसारः

॥ ॐ नमश्चिदात्मपरमार्थवपुषे ॥

अथ श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यवर्यश्रीमदभिनवगुप्ताचार्यविरचितः
परमार्थसारः ।

परं परस्थं गडनादनादिमेकं निविष्टं बहुधा गुडासु ।
सर्वालयं सर्वयराचरस्थं त्वामेव शम्भुं शरणं प्रपद्ये ॥ १ ॥

गर्भाधिवासपूर्वकमरणान्तकदुःखयकविलान्तः ।
आधारं भगवन्तं शिष्यः पप्रच्छ परमार्थम् ॥ २ ॥

आधारकारिकाभिस्तं गुरुरभिभाषते स्म तत्सारम् ।
कथयत्यभिनवगुप्तः शिवशासनदृष्टियोगेन ॥ ३ ॥

निजशक्तिवैभवभरादण्डयतुष्टयमिदं विभागेन ।
शक्तिर्माया प्रकृतिः पृथ्वी चेति प्रभावितं प्रभुणा ॥ ४ ॥

तत्रान्तर्विश्वमिदं विचित्रतनुकराणुवन्सन्तानम् ।
भोक्ता य तत्र देही शिव एव गृहीतपशुभावः ॥ ५ ॥

नानाविधवर्णानां रूपं धत्ते यथाऽमलः स्फुटिकः ।
सुरमानुषपशुपादपशुपत्वं तद्गदीशोऽपि ॥ ६ ॥

गच्छति गच्छति जलं य एव क्षिप्रकरिभ्रमं स्थिते स्थितिं याति ।
तनुकराणुवन्वर्गे तथाऽयमात्मा भडेशानः ॥ ७ ॥

राडुरदृश्योऽपि यथा शशिभिम्बस्थः प्रकाशते तद्गत् ।
सर्वगतोऽप्ययमात्मा विषयाश्रयणेन धीमुकुटे ॥ ८ ॥

आदर्शं मलरहितं यद्भद्रदहनं विभाति तद्भयम् ।
शिवशक्तिपातविमले धीतत्त्वे भाति भासुपः ॥ ९ ॥

भासुपं परिपूर्णां स्वात्मनि विश्रान्तितो महानन्दम् ।

धृष्ट्यासंविद्धरज्ञैर्निर्भरितमनन्तशक्तिपरिपूर्णात् ॥ १० ॥

सर्वविकल्पविहीनं शुद्धं शान्तं लयोदयविहीनम् ।

यत्परतत्त्वं तस्मिन्विभाति षट्त्रिंशदात्मजगत् ॥ ११ ॥

दर्पणाम्बो यद्भ्रमगरग्रामादि चित्रमविभाति ।

भाति विभागेनैव य परस्परं दर्पणैर्दृश्यते ॥ १२ ॥

विमलतमपरमभैरवबोधात्तद्विभागाशून्यमपि ।

अन्योन्यं य ततोऽपि य विभक्तमाभाति जगदेतत् ॥ १३ ॥

शिवशक्तिसदाशिवतामीश्वरविद्यामयी य तत्त्वदशाम् ।

शक्त्यानां पञ्चानां विभक्तभावेन भासयति ॥ १४ ॥

परमं यत्स्वातन्त्र्यं दुर्घटसम्पादनं मलेशस्य ।

देवी मायाशक्तिः स्वात्मावरणं शिवस्यैतत् ॥ १५ ॥

मायापरिग्रहवशाद्बोधो मलिनः पुमान्पशुर्भवति ।

कालकलानियतिबलाद्ग्राह्याविद्यावशेन सम्बद्धः ॥ १६ ॥

अधुनैव किञ्चिदेवेदमेव सर्वात्मनैव जानामि ।

मायासहितं कञ्चुकषट्कमणोरन्तरङ्गमिदमुक्तम् ॥ १७ ॥

कम्बुकमिव तद्गुलकण्डविनिविष्टं भिन्नमप्यभिधा ।

भजते तत्तु विशुद्धिं शिवमार्गोन्मुष्ययोगेन ॥ १८ ॥

सुषुप्तुःप्रमोहमात्रं निश्चयसंकल्पनाभिमानाद्यम् ।

प्रकृतिरथान्तःकरणं बुद्धिमनोऽलङ्कृति कर्मशः ॥ १९ ॥

श्रोत्रं त्वगक्षि रसना घ्राणं बुद्धीन्द्रियाणि शब्दादौ ।

वाक्पाणिपादपायूपस्थं कर्मेन्द्रियाणि पुनः ॥ २० ॥

अेषां ग्राह्यो विषयः सूक्ष्मः प्रविभागावर्जितो यः स्यात् ।

तन्मात्रपञ्चकं तच्छब्दः स्पर्शा मलो रसो गन्धः ॥ २१ ॥

अेतत्संसर्गवशात्स्थूलो विषयस्तु भूतपञ्चकताम् ।

अभ्येति नभः पवनस्तेजः सखिलं य पृथ्वी य ॥ २२ ॥

तुषु एव तद्गुलकण्डिकाभावृणुते प्रकृतिपूर्वकः सर्गः ।

पृथ्वीपर्यन्तोऽयं चैतन्यं देहभावेन ॥ २३ ॥

परमावरणं मल एव सूक्ष्मं मायादि कञ्चुकं स्थूलम् ।

बाह्यं विग्रहद्वयं कोशत्रयवेष्टितो ह्यात्मा ॥ २४ ॥
 अज्ञानतिमिरयोगादेकमपि स्वं स्वभावमात्मानम् ।
 ग्राह्यग्राहकनानावैश्विन्त्र्येणैवावबुध्येत ॥ २५ ॥
 रसकृषितशर्करिकागुडभाण्डाद्या यथेक्षुरस अवेव ।
 तद्द्रव्यस्थाभेदाः सर्वे परमात्मनः शम्भोः ॥ २६ ॥
 विज्ञानान्तर्यामिप्राणविराड्देहजातिपिण्डान्ताः ।
 व्यवहारमात्रमेतत्परमार्थेन तु न सन्त्येव ॥ २७ ॥
 रज्ज्वां नास्ति भुजङ्गस्त्रासं कुरुते य मृत्युपर्यन्तम् ।
 भ्रान्तेर्मंडति शक्तिर्न विवेक्तुं शक्यते नाम ॥ २८ ॥
 तद्भङ्गमर्धर्मस्वर्निरयोत्पत्तिमराणसुषुप्तदुःखम् ।
 वर्णाश्रमादि यात्मन्यसदपि विभ्रमबलाद्भवति ॥ २९ ॥
 अेतत्तदन्धकारं यद्भावेषु प्रकाशमानतया ।
 आत्मानतिरिक्तेष्वपि भवत्यनात्माभिमानोऽयम् ॥ ३० ॥
 तिमिरादपि तिमिरमिदं गण्डस्थोपरि मडानयं स्फोटः ।
 यदनात्मन्यपि देहप्राणादायात्ममानित्वम् ॥ ३१ ॥
 देहप्राणविमर्शनधीज्ञाननभःप्रपञ्चयोगेन ।
 आत्मानं वेष्टयते चित्रं जालेन जालकार एव ॥ ३२ ॥
 स्वज्ञानविभवभासनयोगेनोद्वेष्टयेन्नजात्मानम् ।
 एति बन्धमोक्षचित्रां क्रीडां प्रतनोति परमशिवः ॥ ३३ ॥
 सृष्टिस्थितिसंहारा जगत्स्वप्नौ सुषुप्तमिति तस्मिन् ।
 भ्रान्ति तुरीये धामनि तथापि तैर्नावृतं भाति ॥ ३४ ॥
 जगद्विश्वं भेदात्स्वप्नस्तेजः प्रकाशमाहात्म्यात् ।
 प्राज्ञः सुभावस्था ज्ञानघनत्वात्ततः परं तुर्यम् ॥ ३५ ॥
 जलधरधूमरजोभिर्मलिनीकृत्यते यथा न गगनतलम् ।
 तद्भ्रमायाविकृतिभिरपरामृष्टः परः पुरुषः ॥ ३६ ॥
 अेकस्मिन्घटगगने रजसा व्यासे भवन्ति नान्यानि ।
 मलिनानि तद्भेदेते शुभवाः सुषुप्तदुःखभेदशुषुः ॥ ३७ ॥

शान्ते शान्तं एवायं लृष्टे लृष्टो विमोहवति मूढः ।
तत्त्वगालो सति भगवान्न पुनः परमार्थतः स तथा ॥ ३८ ॥

यदनात्मन्यपि तद्रूपावभासनं तत्पुरा निराकृत्य ।
आत्मन्यनात्मरूपां भ्रान्तिं विदलयति परमात्मा ॥ ३९ ॥

एत्थं विभ्रमयुगलकसमूलविच्छेदने कृतार्थस्य ।
कर्तव्यान्तरकलना न जातु परयोगिनो भवति ॥ ४० ॥

पृथिवी प्रकृतिर्माया त्रितयमिदं वेद्यरूपापतितम् ।
अद्वैतभावनाबलाद्भवति हि सन्मात्रपरिशेषम् ॥ ४१ ॥

रशनाकुण्डलकटकं भेदत्यागेन दृश्यते यथा उभे ।
तद्भेदभेदत्यागे सन्मात्रं सर्वमाभाति ॥ ४२ ॥

तद्ब्रह्म परं शुद्धं शान्तमभेदात्मकं समं सकलम् ।
अमृतं सत्यं शक्तौ विश्राम्यति भास्वरूपायाम् ॥ ४३ ॥

एष्यत एति वेद्यत एति सम्पाद्यत एति य भास्वरूपेण ।
अपराभृष्टं यदपि तु नभःप्रसूनत्वमभ्येति ॥ ४४ ॥

शक्तित्रिशूलपरिगमयोगेन समस्तमपि परमेशे ।
शिवनामनि परमार्थे विसृज्यते देवदेवेन ॥ ४५ ॥

पुनरपि य पञ्चशक्तिप्रसरणक्रमेण बहिरपि तत् ।
अण्डत्रयं विचित्रं सृष्टं बहिरात्मलाभेन ॥ ४६ ॥

एति शक्तियुक्तयन्त्रं क्रीडायोगेन वाडयन्देवः ।
अडमेव शुद्धरूपः शक्तिमहायकनायकपदस्थः ॥ ४७ ॥

मय्येव भाति विश्वं दर्पाण एव निर्मले घटादीनि ।
मत्तः प्रसरति सर्वं स्वप्नविचित्रत्वमिव सुप्तात् ॥ ४८ ॥

अडमेव विश्वरूपः कर्यरणादिस्वभाव एव देवः ।
सर्वस्मिन्नडमेव स्फुरामि भावेषु भास्वरूपमिव ॥ ४९ ॥

द्रष्टा श्रोता घ्राता देहेन्द्रियवर्जितोऽप्यकर्तापि ।
सिद्धान्तागमतर्काश्चिन्तानडमेव रथयामि ॥ ५० ॥

एत्थं द्वैतविकल्पे गलिते प्रविलङ्घ्य मोहनीं मायाम् ।
सलिले सलिलं क्षीरे क्षीरमिव ब्रह्मणि लयी स्यात् ॥ ५१ ॥

एत्थं तत्त्वसमूहे भावनया शिवमयत्वमभियाते ।
 कः शोकः को मोहः सर्वं ब्रह्मावलोकयतः ॥ ५२ ॥
 कर्मफलं शुभमशुभं मिथ्याज्ञानेन संगमादेव ।
 विषमो हि संगदोषस्तस्करयोगोऽप्यतस्करस्येव ॥ ५३ ॥
 लोकव्यवहारकृतां य एवाविद्यामुपासते मूढाः ।
 ते यान्ति जन्ममृत्यू धर्माधर्मार्गलाबद्धाः ॥ ५४ ॥
 अज्ञानकालनिश्चितं धर्माधर्मात्मकं तु कर्मापि ।
 चिरसंश्रितमिव तूलं नश्यति विज्ञानदीप्तिवशात् ॥ ५५ ॥
 ज्ञानप्राप्तौ कृतमपि न कृलाय ततोऽस्य जन्म कथम् ।
 गतजन्मबन्धयोगो भाति शिवार्कः स्वदीपितिभिः ॥ ५६ ॥
 तुषकम्बुकडिंशारुकमुक्तं भीजं यथाङ्कुरं कुरुते ।
 नैव तथाणवमायाकर्मविमुक्तो भवाङ्कुरं ज्यात्मा ॥ ५७ ॥
 आत्मज्ञो न कुतश्चन भिभेति सर्वं हि तस्य निजरूपम् ।
 नैव य शोचति यस्मात्परमार्थं नाशिता नास्ति ॥ ५८ ॥
 अतिगूढलृट्ययगञ्जप्ररुढपरमार्थरत्नसंययतः ।
 अलभेवेति मलेश्चरभावे का दूर्गतिः कस्य ॥ ५९ ॥
 मोक्षस्य नैव किञ्चिद्धामास्ति न यापि गमनमन्यत्र ।
 अज्ञानग्रन्थिभिदा स्वशक्त्यभिव्यक्तता मोक्षः ॥ ६० ॥
 भिन्नाज्ञानग्रन्थिर्गतसन्देहः पराकृतभ्रान्तिः ।
 प्रक्षीणपुण्यपापो विग्रहयोगोऽप्यसौ मुक्तः ॥ ६१ ॥
 अञ्च्यभिदग्धं भीजं यथा प्ररोडासमर्थतामेति ।
 ज्ञानाग्निदग्धमेवं कर्म न जन्मप्रदं भवति ॥ ६२ ॥
 परिमितबुद्धित्वेन हि कर्मोचितभाविदेहभावनया ।
 संकुचिता चित्तिरेतद्देहध्वंसे तथा भवति ॥ ६३ ॥
 यद्वि पुनरमलं बोधं सर्वसमुत्तीर्णबोद्धृकर्तृमयम् ।
 विततमनस्तमितोदितभावरूपं सत्यसंकल्पम् ॥ ६४ ॥
 दिक्कालकलनविकलं ध्रुवमव्ययमीश्वरं सुपुष्पिपूर्वम् ।

अद्भुतरशक्तिप्रातप्रलयोदयविरचनैककतारम् ॥ ६५ ॥
 सृष्ट्यादिविधिसुवेधसमात्मानं शिवमयं विबुद्ध्येत ।
 कथमिव संसारी स्याद्धिततस्थ कुतः क्व वा सरणम् ॥ ६६ ॥
 एति युक्तिभिरपि सिद्धं यत्कर्म ज्ञानिनो न सकलं तत् ।
 न ममेदमपि तु तस्येति दार्ढ्यतो न हि क्वलं लोके ॥ ६७ ॥
 एत्थं सकलविकल्पान्प्रतिबुद्धो भावनासमीरणतः ।
 आत्मज्योतिषि दीप्ते शुद्धज्योतिर्मयो भवति ॥ ६८ ॥
 अश्रन्यद्वा तद्वा संवीतो येन केनचिच्छान्तः ।
 यत्र क्वचन निवासी विमुच्यते सर्वभूतात्मा ॥ ६९ ॥
 उद्यमेघशतसङ्क्राण्यपि कुरुते ब्रह्मघातलक्षाणि ।
 परमार्थविन्न पुण्यैर्न य पापैः स्पृश्यते विमलः ॥ ७० ॥
 मद्युर्षकोपमन्मथविषादभयलोभमोडपरिवर्जु ।
 निःस्तोत्रवषट्कारो जड एव विचरेद्देवात्मतिः ॥ ७१ ॥
 मद्युर्षप्रभृतिरयं वर्गः प्रभवति विभेदसम्भोडात् ।
 अद्वैतात्मविबोधस्तेन कथं स्पृश्यतां नाम ॥ ७२ ॥
 स्तुत्यं वा डोतव्यं नास्ति व्यतिरिक्तमस्य किञ्चन य ।
 स्तोत्रादिना स तुष्येन्मुक्तस्तन्निर्मस्कुलिवषट्कः ॥ ७३ ॥
 षट्त्रिंशत्तत्त्वभूतं विग्रहरयनागवाक्षपरिपूर्णां ।
 निजमन्यदथ शरीरं घटादि वा तस्य देवगृहम् ॥ ७४ ॥
 तत्र य परमात्ममहात्मैरेवशिवदेवतां स्वशक्तियुताम् ।
 आत्मादर्शनविमलद्रव्यैः परिपूजयन्नास्ते ॥ ७५ ॥
 अडिरन्तरपरिकल्पनभेदमहाभीजनिययमर्पयतः ।
 तस्यातिदीप्तसंविज्जवलने यत्नाद्धिना भवति डोमः ॥ ७६ ॥
 ध्यानमनस्तमितं पुनरेष हि भगवान्विचित्ररूपाणि ।
 सृजति तदेव ध्यानं संकल्पाविभितसत्यरूपत्वम् ॥ ७७ ॥
 भुवनावलीं समस्तां तत्त्वकमकल्पनामथाक्षगणम् ।
 अन्तर्बोधे परिवर्तयति य यत्सोऽस्य जप उदितः ॥ ७८ ॥

सर्वं समया दृष्टया यत्पश्यति यच्च संविदं मनुते ।
 विश्वश्मशाननिरतां विग्रहभङ्गाङ्गकल्पनाकलिताम् ॥ ७९ ॥
 विश्वरसासवपूर्णां निजकरगं वेद्यभण्डककपालम् ।
 रसयति य यत्तदेतद्प्रतमस्य सुदुर्लभं य सुलभं य ॥ ८० ॥
 षति जन्मनाशरीरानं परमार्थमडेभ्राराभ्यमुपलभ्य ।
 उपलब्धताप्रकाशात्कृतकृत्यस्तिष्ठति यथेष्टम् ॥ ८१ ॥
 व्यापिनमभिहितमित्यं सर्वात्मानं विधूतनानात्वम् ।
 निरुपमपरमानन्दं यो वेत्ति स तन्मयो भवति ॥ ८२ ॥
 तीर्थे श्रपयगृहे वा नष्टस्मृतिरपि परित्यजन्तेऽहम् ।
 ज्ञानसमकालमुक्तः कैवल्यं याति हतशोकः ॥ ८३ ॥
 पुण्याय तीर्थसेवा निरयाय श्रपयसदननिधनगतिः ।
 पुण्यापुण्यकलङ्कस्पर्शाभावे तु किं तेन ॥ ८४ ॥
 तुषकम्भुसुपुथक्कृतताण्डुलकणितुषटलान्तरक्षेपः ।
 तण्डुलकणिस्य कुरुते न पुनस्तद्रूपतादात्म्यम् ॥ ८५ ॥
 तद्भक्त्युत्पत्तलीपुथक्कृता संविदत्र संस्कारात् ।
 तिष्ठन्त्यपि मुक्तात्मा तत्स्पर्शविवर्जिता भवति ॥ ८६ ॥
 कुशलतमशिल्पिकल्पितविमलीभावः समुद्रकोपाधेः ।
 मलिनोऽपि मणिरुपाधेर्विच्छेदे स्वच्छपरमार्थः ॥ ८७ ॥
 अत्रेव सद्गुरुशासनविमलस्थिति वेदनं तनूपाधेः ।
 मुक्तमध्युपाध्यन्तरशून्यमिवाभाति शिवरूपम् ॥ ८८ ॥
 शास्त्रादिप्रामाण्यादवियलितश्रद्धयापि तन्मयताम् ।
 प्राप्तः स अत्र पूर्वं स्वर्गं नरकं मनुष्यत्वम् ॥ ८९ ॥
 अन्त्यः क्षणस्तु तस्मिन्पुण्यां पापां य वा स्थितिं पुष्यन् ।
 मूढानां सडकारिभावं गच्छति गतौ तु न स डेतुः ॥ ९० ॥
 येऽपि तदात्मत्वेन विदुः पशुपक्षिसरीसृपादयः स्वगतिम् ।
 तेऽपि पुरातनसम्बोधसंस्कृतास्तां गतिं यान्ति ॥ ९१ ॥
 स्वर्गमयो निरयमयस्तदयं देहान्तरालगः पुरुषः ।
 तद्भङ्गे स्वौचित्याद्देहान्तरयोगमभ्येति ॥ ९२ ॥

अवेनं ज्ञानावसरे स्वात्मा सकृदस्य यादृगवभातः ।
 तादृश अवे तदासौ न देहपातेऽन्यथा भवति ॥ ८३ ॥
 करणगणसम्प्रभोषः स्मृतिनाशः श्वासकलिलताच्छेदः ।
 मर्मसु रुजाविशेषाः शरीरसंस्कारजो भोगः ॥ ८४ ॥
 स कथं विग्रहयोगे सति न भवेत्तेन मोहयोगेऽपि ।
 मरणवावसरे ज्ञानी न व्यवते स्वात्मपरमार्थात् ॥ ८५ ॥
 परमार्थमार्गमेनं ञटिति यदा गुरुमुभात्समभ्येति ।
 अतितीव्रशक्तिपातात्तदैव निर्विघ्नमेव शिवः ॥ ८६ ॥
 सर्वोत्तीर्णं रूपं सोपानपदङ्कमेण संश्रयतः ।
 परतत्त्वदृढिलाभे पर्यन्ते शिवमयीभावः ॥ ८७ ॥
 तस्य तु परमार्थमर्थी धारामगतस्य मध्यविश्रान्तेः ।
 तत्पदलाभोत्सुक्येतसोऽपि मरणं कदाचित्स्यात् ॥ ८८ ॥
 योगभ्रष्टः शास्त्रे कथितोऽसौ चित्रभोगभुवनपतिः ।
 विश्रान्तिस्थानवशाद्भूत्वा जन्मान्तरे शिवीभवति ॥ ८९ ॥
 परमार्थमार्गमेनं ल्यभ्यस्याप्राप्य योगमपि नाम ।
 सुरलोकभोगभागी मुदितमना मोदते सुखिरम् ॥ ९० ॥
 विषयेषु सार्वभौमः सर्वजनैः पूजयते यथा राजा ।
 भुवनेषु सर्वदैवैर्योगभ्रष्टस्तथा पूज्यः ॥ ९०१ ॥
 मडता कालेन पुनर्मानुष्यं प्राप्य योगमभ्यस्य ।
 प्राप्नोति दिव्यममृतं यस्मादावर्तते न पुनः ॥ ९०२ ॥
 तस्मात्सन्मार्गेऽस्मिन्निरतो यः कश्चिदेति स शिवत्वम् ।
 एति मत्वा परमार्थं यथातथापि प्रयतनीयम् ॥ ९०३ ॥
 एदमभिनवगुप्तोदितसंक्षेपं ध्यायतः परं ब्रह्म ।
 अचिरादेव शिवत्वं निजलुदयावेशमभ्येति ॥ ९०४ ॥
 आर्याशतेन तद्विदं संक्षिप्तं शास्त्रसारमतिगूढम् ।
 अभिनवगुप्तेन मया शिवचरणस्मरणदीप्तेन ॥ ९०५ ॥
 एति श्रीमहामाहेश्वराचार्याभिनवगुप्तविरचितः परमार्थसारः ॥

Encoded and proofread by Suryansu Ray

——
Paramarthatasara by Abhinavagupta
pdf was typeset on October 23, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

